

putevi

Čudni su vetrovi koji nas razbacane ipak skupljaju na iste puteve

Tople su reči što pod koprenom nemira poniru u prošlost

Veliki su dlanovi što se poput katarki sa nečujnim jedrima nude daljinama...

Kamenovi skrivaju trave na utrnulim stazama bezimernih raskršća

Najteža je noć kojom se ogrće sen na tragu odlutalih stopala

Svake noći bezbroj prečica vode u riznice tvojih malih nežnosti...

Dušan Maksimović

rodjendan

Danas, kad tražim svoje ime na starim stijenama i molim da netko bar potvrdi da si me ti rodila kraj jezera, danas, kad sam donio oči do naših koliba gdje srne više ne igraju, a jesen raste do visine janjeva, ja sam od uspomena starih ograda i gladi gavrana pronašao dan svoga rodjenja.

Čedo Prica

hrt

Zna za ljubav
sitne prokljale krvi

zasejanih oči
u zemlji

snova hitrih noževa
u meso šuma.

Slobodan Miletić

kravar

Lahorila lahorila bogami reč
(lahori lahor bogami reč)
umor se u njemu umorio
Od sebe se nikada neodmorio

U rog zaklanog bika oduvek
snagu je svoju oduvao

Slahorila slahorila bogami reč
jedan ga bik kopitom ubio
Jedan ga bik kopitom ubio
kopita mu se na čelu ucrvljala

u kafani

Lik je svoj zapamtio u susretu
poslednjem sa sobom i rukovao se

Taj njegov vrat gibav kao vrbovina
od naglog guganja krvi ukočene

Taj njegov zimski kaput od crteža
raznobojni konci su na njemu napisali

pikasoovsku nostalgiju melema
koji još nikoga nije izlečio

Milenko Matićki

VESNA DEMAJO

Napolju je plakala kiša.

Po uglačanom, staklastom pločniku hodao je nemački vojnik. O šlem su dobovale kapi...

U sobi je nas pedeset...

Do mene leži Stela u prljavom krevetu, iz sive, smradne prostirke crne joj se oči, kao dva grumena uglja. Pred porođajem je.

U sobi je tišina. Svi spavaju, ili, možda, čute zatvorenih očiju. Moje, kao farovi traže neku tačku koja bi bila čista, da se odmore. Stela... Okrenula sam glavu k njoj. Ona se pokrenu, zastenja, i upre pogled u mene. Na usnama joj se pojavi smešak koji je ličio na jecaj.

— Boli? — upitala sam. Ona mi je klimnula glavom.

— A meni je vruće. Da mogu samo malo da potopim oči u čašu hladne vode. Znaš, kao ono leti, sa leđa.

— A njima? Kako je njima? A posle? Posle opet na Sajmište. Tamo niz stepenice teče mokraća.

Čutim. I mislim na njih. Tamo mi je brat i sestra, i majka... Govorili su da će nam biti dobro tamo... a ja sad imam tifus... A Stela će da rodi. Ja neću da je zarazim. Neću. Ustaću.

Pokrivač je težak kao olovna ploča. Ruke su od stakla, prozračne.

— Kuda ćeš? — čula sam Stelin glas kao iza zastora.

— Samo malo! — neko je odgovorio kroz moja usta.

— Treba da ti pomognu, da zovem? — čula sam Stelu, ali već u susjednoj sobi.

— Ko? Nemać? — odgovorio je moj glas sa ulice.

* * *

Preda mnom se vrata sama otvaraju. Hodam duž sobe. Ne, ja stojim. Kuće, ulice idu. „Stoj, stoj!“ — vičem mostu. On ide. Ušla sam na Sajmište. Ne. Sajmište je ušlo u mene. Prazno je. Plac. A žice? Gde su žice?... Čujem ih...

Ušla sam u paviljon. Tražim moje, svuda tišina. Gledam bolje, tamo su neke fotelje. Brankaste, kožne! Kožne... kožne. To nisu fotelje, to su pogrbljeni moj brat i moja sestra. Sela sam. Nešto se pokrenulo...

ZAZIDANI PROZORI

„Nemoj, Lea, teška si...“ Okrećem se, nigde nikoga. A glas je jeknuo još jednom... Upalila sam stonu lampu. Kriknula sam, majčin glas.

„Nemoj, Lea, peće...“

* * *

Kroz zazidane prozore vidim kako napolju blješti sunce, a ovde prokišnjava.

Da li je kiša? Opružila sam ruku. Puna šaka vlage. Mokraća... „Upomoć! Upomoć!“

Otvaram oči. U sobi i oko mene, na meni, nadamnom — crno. Šta je to crno? Pa opet kolutovi...

— Lea, umiri se, Lea, to sam ja, Stela!

— Gde sam?

— Pala si, Lea. Imaš vatru. Zvala sam, ali niko ne dolazi.

A Sajmište... to je san. Moji su tamo. Oni me čekaju. Kad se vratim tamo će već sve biti uređeno. A ja ću u školu. Da li će čika Aron da nam bude učitelj?

— Ide doktor, doktor! — Pogledala sam u pravcu vrata. Noge, noge, sve krevetske noge, onda jedne crne cipele i pored njih jedne čizme.

— Was ist das? — upitao je Nemać kada su došli do mog kreveta koji je zjapio prazan. Zastenjala sam na podu. Doktor se ušeptrljao. Mrko gleda. Zuri čas u mene, čas u Nemaća. Samo, kad gleda Nemaća ceri se otkrivajući svoje škrbave žute zube dok mu se oči gube u salu zadržigla lica. Saginje se. Dok se saginje, čujem kako mu kosti škripe kao nepodmazana vrata.

Zgrabio me je i bacio na krevet.

Kaže da sam zdrava.

* * *

Postelje su počele da se miču, početka jedva primetno a zatim sve brže. Prvo u krug, kao kolo, pa su poskakivale, truckale se, a onda su se otkotrljale. Počela sam da ponirem kroz postelju, kroz pod, u jaz. Mrak se prikrađao kroz lice, kroz oči.

* * *